

Nikdy v životě mě nikdo neučil létat – a taky jsem se létat nikdy nenaučil. Celý život jsem jen zmateně pobíhal od jednoho zdánlivě dobře vypadajícího cíle k druhému. Tím jsem ale získal tolik zkušeností, že teď mohu radit ostatním.

Náš svět je tvořený ze slov

Tarotová psychologie

Naučte se své plány a úmysly stavět ze slov a stane se z vás „posvátný zedník“, nebo jak se tomu začalo už kdysi dávno, v zárodku naší civilizace říkat, „zednář“. Samozřejmě si můžete spolu s ostatními postavit jednu společnou Zeď nářků a u ní až do konce života bédovat a hořekovat, ale také se můžete stát majiteli přepychového paláce, podobného tomu, v jakém svého času císař Nero spokojeně prohlásil, teď už konečně mohu žít jako člověk.

Pokud se budete snažit porozumět společnosti, v níž žijete, snažte se najít jakoukoli obecnou charakteristiku, podle níž můžete tuto společnost pojmenovat. Víme, že zde kdysi byl lid popelnicových polí (protože ukládali své zesnulé do popelnic) nebo lid protoslovanské lužické kultury (protože uctívali lužickou kulturu). Po vyslovení názvu či jména už tušíte, o co asi půjde nebo o koho se jedná. Nomen omen. To je základ analogie a částečně také synchronicity. Dnes se všude kolem nás vyskytuje „lid natažených dlaní“. Stojíte nebo se

po pohybujete v davu lidí a všichni mají nataženou dlaň a čekají, co jim dáte. Jsou to lidé s velkou, prázdnou dlaní. Musíte se naučit veškeré jejich požadavky správně odhadnout, specifikovat a pojmenovat. Bez správného pojmenování čehokoliv jste v současné společnosti ztraceni. Začnete mít dojem, že jste neviditelní a po čase zjistíte, že váš dojem je správný. Popřípadě zůstanete viditelní pouze pro ty, kteří vás budou chtít zlikvidovat. Prázdná dlaň je nebezpečná, cesta prázdné dlaně je karate do, cesta prázdné ruky.

Jak říkal jeden můj známý už v šedesátých letech, to je teď samé karate a karatedó a každý z toho dělá šílenou vědu, dříve jsme tomu říkali zednická facka a bylo vymalováno.

Budete-li chtít v současné společnosti přežít, budete k tomu potřebovat ani ne tak karate, jako spíš čas, zdraví a peníze.

Netrapte se hledáním odpovědi na otázku, co je v životě důležitější, jestli zdraví nebo peníze – to vám mohu říct hned, jednoznačně jsou to peníze. Ať už poctivé nebo falešné, vždycky vaše úvahy či jakákoliv plánovaná akce skončí u peněz. Nechci svá tvrzení sáhodlouze vysvětlovat ani se nechci s nikým handrkovat, prostě to berte jako můj názor, k němuž jsem po hodně dlouhých úvahách došel díky osobním zkušenostem.

Je lepší umoření nebo promoření?

Pojďme se, vážení přátelé, dámy a pánové, na chvíli zamyslet přímo hlavou. Kolenem nechme kolenem, zkusme použít mozek. V současné době, údajně, i když podle zpráv, kterým nemáme důvod nevěřit, bojujeme s virovou nákazou, epidemií, pandemií, podle toho, jak to který romanopisec nazve či pojmenuje. Průběh nákazy je (zatím) u lidí do třiceti let spíše lehký, úsměvný, nepatrný, až přátelsky žoviální, ale máme zde i poměrně hojně zastoupenou sociální podmnožinu vyžilých starců, kteří mohou natáhnout bačkory prakticky kdykoliv, třeba i v případě, že si na chvíli sednou do průvanu. Uškodit jim samozřejmě může i setkání s druhým virem, zvláště kdyby ještě mutoval.

Mutující děcka jsou víceméně v bezpečí. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby někdo z těch mladších přišel na nápad ochránit starce třeba tak, že bychom je na určitou dobu koncentrovali třeba v nějakém izolovaném, poklidném táboře, kde by každý dostal tablet na hraní, mohl by si dělat selfička a sepisovat paměti nebo zkušenosti ze svého bohatého života, třeba tak nějak, jako to právě dělám já. Většina z nich je určitě na něco podobného zvyklá ještě z dob pionýrských vyhlazovacích táborů. Kdyby to přežili a díky ponorce se nevymlátili mezi sebou, mohli by se opět po čase, třeba koncem roku opět vrátit do promořené populace odolných supermanů.

Ale asi je to hloupost, protože podle dostupných materiálů o jakékoliv pandemii nebo větší epidemii, se nikdy nepodařilo, ani pod hrozbou hlídek a domobrany se samopaly a kulometry zabránit rozšíření nákazy, která se vždycky naprosto poklidně dostala až do nejnižších pater speciálních laboratoří s tak vysokou ostrahou, že vyšší si už nikdo nedokáže ani představit. Někdy to budí dojem, že zákeřné viry zřejmě budou jedinou formou života, která může nerušeně přebývat i na odvrácené straně Měsíce či na povrchu Slunce.

Abychom lépe porozuměli situaci, v níž se nacházíme, v podstatě se dá říct, že my, lidé, stejně jako ostatní zvířata můžeme přebývat na povrchu planety Země, protože nás viry nechávají víceméně na pokoji. Kdyby na Zemi přistáli mimozemšťané, kteří nejsou na naše viry zvyklí, tak by bez dobře fungujícího skafandru neušli ani pět kroků a doslova by se nám rozpadli před

očíma – právě díky „hladovým“ virům. Můžete si představit, že žijete v obrovské nádrži se žraloky a dravými piraněmi (nebo jak se to vlastně skloňuje) a šavlozubými pijavicemi a dalšími potvorami, které by občas rády něco sluply, ale ke skutečnému útoku, ať už na mladíka, půvabnou dívku nebo na umořeného starce v drtivé většině případů nedojde. To by vypadalo úplně jinak, než jak to známe z televize, že by dotyčný nějakou dobu chrchlal na ventilátoru a potom by se odpotácel nebo odjel městskou hromadnou domů, aby mohl asociální sítě krmit historkami o tom, jak to bylo hrozný, ale nakonec to přece jenom dal. Se smečkou pitbulů, stafordů či bandogů byste také nezápasili týden nebo čtrnáct dní.

Takže vyjděme z toho, že bychom zřejmě neměli řešit "boj" s virózou, epidemií či pandemií, ale spíše "možnost domluvy" nebo koexistence. Což je samozřejmě dost těžké, když se nedokáží domluvit ani lidé mezi sebou.

Když tak nad tím přemýšlím, tak člověk vlastně díky hromadě neviditelných mikroorganismů a jiného drobného sajrajtu, který na nás většinou tiše čumí, když do jejich světa nahlížíme skrz mikroskop, není nikdy v životě sám. Lidé, kteří nikdy v životě nejsou sami, pořád jsou s někým (manželka, manžel, děti, vnuci, strýčkové, bratřenci, sestřenice, bývalky alias nebožky či nebožtíci a nové známosti) bývají neurotičtí, často až vzteklí, protože jim samota chybí. Člověk potřebuje být občas sám, alespoň pár dní během jednoho měsíce, aby si v hlavě všechno srovnal, aby přišel na myšlenky, které jsou pouze jeho a ne vmasírované po nějakém, třeba i nechtěném brainwashingu.

Já sám jsem také nikdy v životě nebyl sám a dost mi to vadilo. Nikdy jsem neměl svůj vlastní byt a pokud se mi podařilo nějaký získat, tak mi ho během pár dní buď zabavili nebo ukradli, to je asi ten osud nebo co to je, co nás žene úzkou, špinavou uličkou, jak prasata na porážku. Takže jsem si musel zvyknout, že pořád s někým jsem nebo u někoho jsem a vytoužený klid na spisovatelskou práci jsem v podstatě nenašel nikdy. Dodnes. Většinou v hodně časných ranních hodinách. Na druhou stranu, z hlediska analogie neboli „podobnosti jevů a věcí“, jsem si tak nějak zvykl na různé nákazy, bakterie a viry, že i s nimi žiji, neříkám, že úplně v pohodě, ale žiji. V útlém dětství se doktorům celkem bravurně podařilo naočkovat mi klasickou tuberkulózu, které jsem se už nikdy nezbavil. Takže jsem si prodělal černý kašel, zánět lymfatických uzlin, tuberkulózní zánět pohrudnice, pleuritidu, tbc kostí, poruchy krvetvorby a zápalý plic a neurózu, že jsem se mohl o ni opřít, což bylo nakonec korunováno mnohaletou léčbou u cvokaře a samozřejmě i pobytem na psychiatrii. Díky tomu všemu, za kolektivní spolupráce bůhvíjakých entit se mi podařilo získat zkušenosti, jaké asi jen tak někdo nemá. Teď jde jen o to, si na ně ve vhodnou chvíli vzpomenout.

Dnes táhne na 73 a stále s touto nemocí hledáme nějaké kompromisy, ale k oboustranné spokojenosti se dohodnout nemůžeme. Musím vycházet z toho, že určitý dialog tady je, i když řešení je stále v nedohlednu. Možná to vidím až příliš esotericky či esoterně, ale když budete muset sami bojovat o život, tak kdoví, na jaké nápady přijdete. Jak se říká, v zákopech ve válce nenajdete žádného ateistu.

Proč si vlastně myslíme, že viry jsou nějaké neinteligentní, tupé mrňavé (18 - 300 nm v průměru) míčky či balónky, které jen tak někde čumí a čekají, až je my, inteligentní dvounozí savci buď někam spláchneme, utřeme hadrem, namočeným v dezinfekci nebo se necháme na čas "osídlit" a využívat jako jejich letní sídlo a zřejmě i potrava? Ale proč nás potom, i když ne všechny, ale přece jenom, zabíjejí? To je, jako kdybych podojil krávu a potom ji zabil. Nebo přijel z města na chatu, auto hodil ze srázu a šel se projít. No, možná ty starší krávy nebo i auta by se koneckonců vyplatilo nahradit mladšími, kdoví, ale je fakt, že

mikroorganismy, které nás často ohrožují, mohou být na světě o hezkých pár desítek milionů let déle než my, kteří tady strašíme možná dva nebo i tři miliony let - a to je drastický rozdíl. Nevím, nevím, jak bychom byli nafoukaní, kdybychom věděli, že viry jsou tady třeba pět milionů let, ale my, pánové tvorstva jsme na scéně už sto milionů let. Možná bychom byli hrdí, možná by se nás začal zmocňovat děs nad vlastním evolučním zásekem, že jsme se za tak dlouhou dobu nedokázali vypořádat s několika, celkem jasně řešitelnými problémy, které nám stále dokola ničí život.

Pokud je tomu ale tak, jak to vidíme, neznamená to, že inteligence mikroorganismů je vyšší než ta naše, i když se projevuje úplně jinak? Současně si ale musím připustit, že jinak se ani nemůže projevovat právě proto, že je neskonale vyšší. A teď tady proti sobě stojíme, na jedné straně zástupci geniální lidské rasy s lahvičkou dezinfekce v ruce a na druhé straně nekonečná armáda mírně poťouchlých mikroorganismů, které se ale mohou kdykoliv spojit ve vysoce organizovaný celek a podobně jako útočící vosy se na nás mohou vrhnout, vyrvat nám dezinfekci z rukou a nacpat nám ji i se všemi rouškami třeba do nosních dírek nebo prostě kamkoliv? Originálním nápadům se meze nekladou.

Jak jsme si všichni všimli, vznikl v naší společnosti na začátku roku 2020 problém, který se nenápadně, ale současně i nezadržitelně začal rozrůstat až do dnešních mamutích, přímo celostátních rozměrů a najednou slyšíme od lidí, kteří rozhodují o tom, jak budeme dnes pracovat a zítra žít, že si jaksí nejsou jistí, jak mají postupovat. Problém se dá poměrně snadno definovat jako entropie v předávání informací. Entropie je míra neuspořádanosti systému. Informace je něco, co by nás mělo informovat, ne nám blbnout hlavu.

Jak řídit něco, čemu nerozumím

On to vlastně neví nikdo, jak postupovat, s úžasem jsem četl, že slovní vědci nabízeli Evropské Unii určité, ryze vědecké "tahy" na evropské šachovnici, o přízeň vlád se pokoušela celá řada renomovaných epidemiologů, doktorů, statistiků a možná i staticů, lékařů a jiných kapacit, ale stále to připomíná ono méně známé, ale o to vtípnější, bílý táhne a černý ho dá zavít.

Docela jsem se divil, že vládcí se pokoušeli vymámit jakoukoliv pomoc nebo použitelnou informaci téměř od každého, kdo budil zdání, že by to mohlo být v jeho silách. Poťouchlý Číňan nabídl roušky a nepříliš funkční přístroje na měření čehokoliv, třeba i tlaku a vlhkosti vzduchu, šéf WHO (možná se z toho jednou stane nové středisko zábavy W-HBO), který má svém kontě průšvihy mezinárodního formátu, jeden den něco navrhne, druhý den sám se sebou nesouhlasí, šéf Anglie s bohorovným klidem prohlásí, nechte tomu volný průběh – a za pár hodin ho vezou na JIPku, jeden ze šéfů Slovenska navrhuje všechno vypnout, položit peněženky a klíče od bytu na stůl a stáhnout se do lesů. Ano, i o tomto návrhu se na nejvyšší úrovni diskutovalo a rokovalo. Nikdo nic neví, ale touha něco řídit a někoho ovládat je silnější.

Trochu mi to připomnělo veršík Jiřího Suchého - kdo vypije flašku vína, občas něco plácne, někdy je to volovina, jindy je to vzácné. Je to jako když v nočním klubu nebo baru začne hořet a vypukne panika. Jste venku a možná vás napadne, že byste mohli těm lidem, co jsou ještě uvnitř nějak pomoci. Třeba radou. Aby si šli umýt ruce.

Je zajímavé, že se zatím ještě nikdo neptal na názor těch, kteří oficiálně vědí všechno - což jsou léčitelé, kartáři, kartářky, astrologové a většinou i herci. To jsou lidé, kteří si vždy a za